

TESSÉK LESZÁLLNI!

Eiffel-torony, legfelső emelet.
 Tavaszi szél csókdossa keblemet.
 Gyönyör volt jönni fölfelé a liften.
 Mikor elértem, ennyit mondtam: Isten!
 Nagyság és szépség ily titáni módon
 Együtt egy városban sincs, mint az ódon
 Lutétiában, mely ma ifjú Páris!
 Párak ragyognak rajta, zöld s opál is
 a város most. A Nap a delelőn van.
 Magyarország felett sötét felhő van,
 De a nap ott is szívárványt melenget.
 Sütkérezem, rajongok és merengek
 azon, hogy kéne menni át a Holdba,
 (a telhetetlen szív hol tud megállni?)
 — de hátulról rámszól a liftes szolga:
 «Letelt a tízperc, tessék már leszállni».
 Lassan suhan, zuhan a lift. A hátam
 lúdbőrös lett a néma zuhanásban.
 A szívárvány is kezd leszállni: csökken
 létrája egy parancsra béna csöndben
 s a férjias Nap is zuhan le szintén
 mint én a liftben, arany csókot hintvén.
 Tegnap a híres Sorbonneon szavaltam
 a nagy Gloire népének, tapsviharban
 álltam s tisztán hallottam, szív-ütötten,
 hogy a liftes unottan szólt mögöttem:
 «Ha úgy tetszik, tessék leszállni tisztelt
 uram, mert im letelt a hosszú tízperc».
 A lift zuhan, lám szépen földreértem,
 kis szédülés, kicsit inog a térdem,
 de jól van így. Néhány szál ibolyámat
 megszagolom még, őszhajú anyámat
 megsókolom, barátaim sokezrét
 megölelem, ha annyi percem lesz még
 s végén a szörnyű Hang megsugja: «Tessék
 leszállni pár ásó-vágásnyi mélyre!»
 Remélve
 az utolsó jószág-borom kitöltöm
 s nem látok többé soha itt a Földön.
 — De lelkem fölmege majd a Jákob-létrán,
 vagy tán egy új aranyló angyal-liften
 s ott nem kiált se Gond, sem ősz, se más pribék rám
 leszállást többé: átölel az Isten!